

и ратъ: стари су имали више чувствителности, фантазије и укуса, ови више памети и чувства: укратко кодъ стари е објективностъ кодъ ови субјективностъ, тамо е владао основъ мужества, овде влада женства. И сами езици тамо су се другоячије него овде организирали. Кодъ Грка и Римљана е благогласије, богатство у склоненијама, различностъ у падежима, численостъ и слаганѣ периода у прози, размѣрно слогуудареније и складностъ у стихотворству: у германско-римскимъ пакъ езицима е суровостъ и неправилностъ, изопаченостъ у корену, нарушенѣ изговора, *) симаштво у склоненијама, досадна равнигласна окончања, численостъ членова, дугоописивајући спомагателни глаголи, непријатно звечења бѣдна прозодия съ жалостнимъ часъ уво часъ око вређајућимъ складногласијемъ. У старимъ езицима пратило е гласомѣрије (предметно слогу и временомѣрије) знакоупотребленіе (подложно временомѣрије) узастопце: германско-римски езици имаю само едностранни подложни животъ. — Пластика представно израженѣ тѣлесни красота (н. пр. Венусъ, Аполло) има неке известне границе савршенства, које не време едва далѣ разпространити

*) Тјо бы по енглескомъ начину читаня и изговора ове Виргилске версове за латинске држао:

Taitiri tjuh petschjulich rikjubän sôb tegmini fehtshei?
(Tityre tu patule recubens sub tegmine fagi).